
100 ÉVE SZÜLETT ZENEMŰVÉSZ-TANÁR KOLLÉGÁK

Sajnos a felsorolt 78 zeneművész-tanár kolléga közül 28-nak öt év alatt sem sikerült megtudni elhunytának az évét, illetve életrajzi adatait további információkkal kiegészíteni, bővíteni. (A Szerk. megj.)

Balogh Ferenc/z/ (muvelodes.ro)

Balogh Ferenc/z/ (Aszód, 1920–Kolozsvár, 2005. január 21.) hegedűművész-tanár, a kolozsvári Zenekonzervatórium hegedűművész-professzora. „*Balogh Ferencz javaslatára, csak a magunk örömeire, Bartók Béla hegedűduóival foglalkoztunk (akkor szerettem meg ezeket a műveket, amiket később játszottam és tanítottam). Amikor Balogh Ferencz jóval később, Erdélyből újra Budapestre költözött, megint találkoztunk, s több ízben hallgattuk együtt Beethoven-kvartettek jobbnál jobb felvételeit.*” (Deák Ágnes);

Barna István (1920–1986) zeneszerző, zenei író, zenetörténész, tanár. 1945–1948: Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola – zeneszerzés szak. 1946-1949: Zenei Szemle társszerkesztője, 1950-1957 Győri Zeneművészeti Szakközépiskola zeneszerzés-zeneelmélet tanára, 1962–1970 Zeneműkiadó szerkesztője. 1970 Zeneműkiadó szerkesztője. Legismertebb munkája az Örök muzsika: Zenetörténeti olvasmányok - Antológia / összeállította és jegyzetekkel ellátta Barna István - Budapest: Zeneműkiadó, 1959;

Barsi Ernő dr. (Sály, 1920. június 28.–Győr, 2013. augusztus 8.) magyar néprajzkutató, zenepedagógus, zenetörténész, hegedűművész, főiskolai tanár. Komoly szerepe volt a néprajz népszerűsítésében. Etnográfusi és pedagógusi munkájának eredménye, hogy Győr-Sopron megyében több mint 50 intézményben indult meg a néprajz oktatása. A tanítás mellett több szakmai könyvet és több száz újságcikket publikált. Időnként rádióműsorokban is szerepelt. Több mint ötezer előadást tartott. Győr díszpolgára;

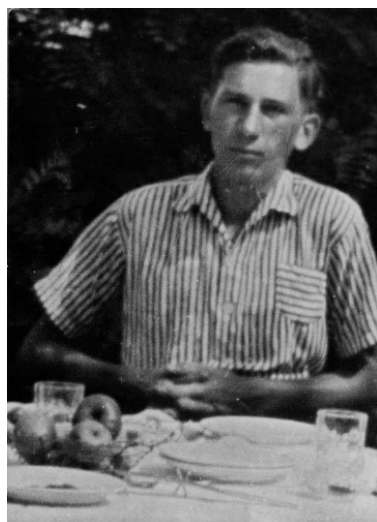
Dr. Barsi Ernő (mkkiado.hu)

Barsvári József (Tatabánya, 1920. május 27.–) zenekari trombitaművész, tanár;

Bognár Rezső (Budapest, 1920. augusztus 6.–) zeneiskolai zeneelmélet-tanár, igazgató, tankönyvíró-szerkesztő;

Buza János (Sövényháza, 1920. október 20.–) zeneiskolai gondortanár, zenekari gordonművész;

Cornides Donát György (Budapest, 1920–) zeneszerző, könyvtáros, tanár. Zeneszerzést a budapesti Zeneakadémián tanult (1951), emellett hegedűt, zongorát is tanult. 1941–1942 között a kolozsvári Nemzeti Színház zenekarának, 1943-tól az újvidéki Filharmonikus Zenekar, 1945–46-os évadokban pedig a Rádiózenekar, 1946–1950 között a Fővárosi Zenekar tagja volt. 1950–55 között a Zeneműkiadó Vállalatnál dolgozott, 1952–1953-as tanévben pedig a Zeneakadémián orosz nyelvet tanított. 1953–60 között a Gorkij könyvtár zeneműtárát vezette. 1964-től a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola tanára és könyvtárosa lett;

Csenki Sándor (hu.museum-digatal.org)

Csenki Sándor (Püspökladány, 1920. március 16–Dunapataj, 1945. január 19.) cigányzenei kutató. Tanulmányait 1939–1943 között a budapesti tudományegyetem bölcsészkarán magyar–francia szakon végezte. A cigány folklór (népdalok, balladák, mesék) gyűjtésével foglalkozott. A fasizmus áldozata lett. Az általa gyűjtött cigány népdalok egy része a *Bazsarózsa* című kötetben látott napvilágot;

Cser Gusztáv (1920 –1986) ütőhangszeres művész-tanár, karmester, zeneszerző. Tanulmányait 1939–1943 között a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán végzi az ének és egyházi karnagyképző szakon Ádám Jenő, Bárdos Lajos és Harmath Artúr tanítványaként. Zeneszerzést Siklós Albertnél és Viski Jánosnál tanul. 1947–1949 között Ferencsik János tanítványa a Nemzeti Zenede karmester kurzusán. A Budapesti Egyetemi Énekkarok (1942–1947) illetve a Budapesti Kórus (1945–1948) karnagya. 1956–1965 között a Népművelési Intézet zenekari előadója. 1953-ban megalapítja a későbbi ÉDOSZ Liszt Ferenc Szimfonikus Zenekart, amelynek haláláig karmestere és művészeti vezetője. 1957–1968 között a Műegyetemi Zenekar karmestere. Szerzeményeivel a meseopera, népdalkantáta, kórusmű és kísérezene műfajban találkozhatunk;

Czanik Zsófia
(operaslagerek.network.hu)

Czanik Zsófia (Mezőtelegd, 1920. január 13.– Budapest, 1998. október 1.) operaénekes-tanár. Tanulmányait 1939 és 1947 között a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola ének szakán Jászó Györgyné növendékeként végezte. 1947-től 1969-ben történt nyugalomba vonulásáig a Magyar Állami Operaház magánénekesese;

Dancs Lajos (Vásárosnamény, 1920. június 21.–Nyíregyháza, 1988.) főiskolai tanár, népzenei kutató. 1939-től 1949-ig a Nyírsaholyi Római Katolikus Elemi Népiskolánál kisegítő tanerő, majd kántortanító volt. 1949-től 1964-ig s Nagyecsed Általános Iskolánál tanár és igazgató-helyettes. 1953-ban Nagyecsedben megalakította a Népiegyüttest, előadták az "Ecsedi lakodalmast". 1959-ben Megszervezte a zenei tagozatot, a "Kodály módszer" lett az ének-zenei oktatás alappillére. 1964-től Nyíregyházán Tanítóképző Intézeti tanár. 1973-tól a nyíregyházi Bessenyei György Tanárképző Főiskolán főiskolai docens, majd főiskolai tanár;

Domahidy László (wikipedia.hu)

Domahidy László (Debrecen, 1920. július 10.–Budapest, 1996. szeptember 1.) operaénekes, tanár. A debreceni zeneiskolában Hoór Tempis Erzsébet, a Zeneakadémián dr. Molnár Imre tanítványa volt 1938 és 1941 között. A végzés évében, a Kolozsvári Operában, a Traviatában lépett először színpadra. 1947 és 1980 között az Magyar Állami Operaház magánénekeseként volt. Pályafutása során több mint nyolcvan – elsősorban karakterbasszus – szerepet énekelt. Vendégszerepelt a Távol-Keleten, valamint Európa jelentős operaszínházain. Hangját számos lemez és rádiófelvétel őrzi. Magyar népdal- és nótafelvételei széles körű országos ismertséget biztosítottak számára;

Erdős Jenő (Sarkad, 1920. november 27.–) magyar-, történelem-, és énekzenetanár, pedagógiai előadó, karvezető (Vaja-kántortanító, Általános Iskola, Mátészalka-igazgató, közművelődési ének-zene szakfelügyelő);

Farkas Gyula „Gyurka” (Újszász, 1920. szeptember 25.–Budapest, 1992. szeptember 21.) cigányprímás, tanár.

Fellegvári György (Szeged, 1920. december 18.–) zenekari gondnokművész-tanár (Állami Zenekonzervatórium, Győr; Állami Zeneiskola, Sopron; SZOT Szimfonikus Zenekar; Fővárosi XI. kerületi Állami Zeneiskola; Magyar Állami Operaház – zenekari művész);

Gyurka Mihályné Jankó Mária (Bákó megyei Gajcsána, 1920–) népi énekes. 1945-ben az első telepeseikkel érkezett férjével Magyarországra, s települtek meg Egyházaskozáron. Alapító tagja volt az Egyházaskozári Csángó Hagyományőrző Együttesnek, s annak oszlopos tagja volt férjével 1948 óta. Számos fellépésen, szereplésen vett részt. Sebő Ferenc 1984-ben készített vele felvételeket otthonában, 12 dala hallható a *Moldvai csángók*

Magyarországon című, 1987-ben kiadott LP lemezen. A Zenetudományi Intézet, a Hagyományok Háza és a Néprajzi Múzeum közös Folklór Adatbázisában több felvételen is hallhatók népdalai, az 1970-es években rendezett gyűjtésekből. Filmfelvételek is készültek róla;

Hárs Ernő (Magyaróvár, 1920. szeptember 26.–2014. június 4.) költő, műfordító. 1938-1943 között a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Közgazdaságtudományi Karán tanult. 1946-tól 30 évig a Külügyminisztérium gazdaságpolitikusa, majd a nemzetközi szervek főosztályának munkatársa volt, 1976-tól szabadfoglalkozású író. Halk szavú, a mindennapok világára figyelő lírikus, akit az emberi lét végső kérdései foglalkoztattak. Tisztítótűz című verseskötete és a Hullámgyűrűk című prózai emlékezései jelentősek. Húsz saját kötete (versek, tanulmányok és egy szakkönyv a diplomácia világáról) mellett gazdag műfordítói életművet hozott létre, főként német, olasz és portugál nyelvű alkotások magyarra átültetésével. Ezek sorából kiemelkedik két eposz: Torquato Tasso tollából A megszabadított Jeruzsálem, illetve Luís de Camões műve, A lusiadák, valamint Francesco Petrarca Diadalmenetek című, korábban magyarul kiadatlan művének tolmácsolása. Ő ültette magyarra Michael Ende A Végtelen Történet című világsikerű regényét. Több kötettel gazdagította a magyar gyermekvers-irodalmat is;

Hollós Ilona, Bágya Andrásné (Nagyvárad, 1920. március 2.–Budapest, 1993. június 1.) táncdalénekes. Énekesként 1944-ben, a Holéczy-együttessel debütált. Szólókarrierbe csak 1947 után kezdett. Ő volt a 1960-as éveket megelőző időszak egyik legnépszerűbb, leghíresebb táncdalénekesnője;

Husztai József (Budapest, 1920. június 7.–) hegedűművész-tanár (Állami Zeneiskola, Abony; Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola, Budapest; Fővárosi V. kerületi Állami Zeneiskola, Fővárosi zeneiskolai szakfelügyelő);

Igó István (1920. szeptember 3.–1996. április 9.) ének-zenetanár, karnagy;

Járdányi Pál (jardanyiverseny.hu)

Járdányi Pál /eredetileg: Paulovics/ (Budapest, 1920. január 30. – Budapest, 1966. július 29.) zeneszerző, zenepedagógus, népzenekutató. 1936-ban felvételt nyert a Zeneművészeti Főiskolára, ahol Kodály Zoltán (zeneszerzés), Zathureczky Ede (hegedű) és Kósa György (zongora) tanítványa volt. Először zenekritikusként dolgozott a *Forrás*, a *Szabad Szó*, a *Válasz*, a *Valóság* és más lapok számára. Az 1945/1946-os tanévtől az 1958/59-es tanévig a Zeneművészeti Főiskola tanára volt, ahol 1959-ig tanított magyar népzénet, szolfézszt és zeneelméletet. Közben, 1948-tól az Tudományos Akadémia Népzenekutató Csoportjának munkatársa, majd vezetője is volt. Neves tanítványai: Kurtág György, Szabó Helga, Devich Sándor, Olsvai Imre. Közben, 1948-tól az Tudományos Akadémia Népzenekutató Csoportjának munkatársa, majd vezetője is volt. Ő rendszerezte és szerkesztette a Magyar Népzene Tára I. és IV. kötetét (1951, 1959);

Kecskeméti István (1920–Budapest, 1999. szeptember 22.) zenetörténész, író, szerkesztő. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Zenetudományi Tanszékén tanult. Goldmark Károly leszármazottja. Érdeméül szóljon, hogy ezzel a családi örökséggel soha nem büszkélkedett, s munkáiban is csak szerény helyet hagyott a Goldmark- emlékeknek. Annál nagyobb szerepet kapott viszont Mozart, Chopin, Liszt, Debussy és Bartók: ragyogó tanulmányok hosszú sora bizonyítja ezt. Kecskeméti pályájának igen határozott irányt szabott, hogy zeneakadémiai

diplomájának megszerzése után nem sokkal bekerülhetett az Országos Széchényi Könyvtár Zeneműtárába, ahol Vécsey Jenő mutatott példát neki a könyvtári kutatásban, és ő állított mércét elé a zenetörténeti tevékenység igényességében is. Vécsey halála után, 1966-ban Kecskeméti lett az osztály vezetője, és az ott eltöltött 15 évet nemcsak arra használta fel, hogy az általa vezetett osztály a nemzeti könyvtár hazai és nemzetközi funkcióját méltó módon töltse be, hanem arra is szakított időt és tartogatott energiát, hogy az ott felhalmozott értékeket - Mozart, Fux, Süssmayr, Dittersdorf, Schubert és Liszt kéziratait - gondos filológiai értékeléssel ellátva publikálja. Tanulmányait a magyar zenetudományi folyóiratokon kívül olyan rangos kiadványok közölték, mint a salzburgi Mozart Jahrbuch, az Österreichische Musikzeitschrift és a Bécsben kiadott Grasberger Festschrift. Kecskeméti a nagyon értékes filológiai-szövegközlési munkákon kívül a zenei anyag bámulatos ismerője és értője is volt, amit többek között a Mozart-zongoraversenyekről írott tanulmánya és számos más, főképp Kodály komponálási titkát és módszerét feltáró munkája tanúsít. (Kárpáti János: Génjeiben hordozta zenei képességeit, Muzsika, 1999. XI.-részletek);

Kenéz Judit / Judith/Jutka, Kenéz-Hackner Judit/ (1920–1998) jazz-zongorista;

Keresztessy /Kreutz/ Hédý /Hedvig/ (Balassagyarmat 1920. április 4.–Budapest, 1974. június 28.) énekművész-tanár. A Zeneművészeti Főiskola énekszakán művész-tanári és középiskolai énektanári oklevelet szerzett. 1948–1949-ben a Vígopera tagja; 1950–1951-ben Kecskeméten, 1951–1952-ben Cegléden, 1952–1958-ban Győrött volt énektanár. 1958-tól 1960-ig a Művelődésügyi Minisztérium tisztviselője, 1961-től a Budapesti Zeneiskola Szervezet szakfelügyelője;

Kern István (Nagyszeben, 1920. február 15.–) zenekari hegedű- és kamaraművész (Budapesti Hangversenyzenekar, Székesfővárosi Zenekar/ÁHZ – szólamvezető; Ney Vonósnégyes; Magyar Kamarazenekar; Hamilton Vonósnégyes, Kanada);

Kiss Elemér (Budapest 1920. szeptember 27–) jazz-hegedűs, tanár;

Kis István (Tiszakarád, 1920. március 16.–Budapest, 1986. május 18.) karnagy, kórusvezető, korrepetitor. A Zeneakadémián Vásárhelyi Zoltán növendéke. 1949–1977 a Néphadsereg Művészegyüttesének tagja, 1949–1956 korrepetitora,

1957–1958 helyettes karnagya, 1958-tól nyugállományba vonulásáig vezető karnagya, művészeti vezető;

Kiss Endréné Banner Margit (Szatmárnémeti, 1920. június 12.–) zongoratanár (Liszt Ferenc Állami Zeneiskola, Pécs-zongoratanár);

Kneifel Imre (Székesfehérvár, 1920–) ének-zenetanár, karnagy, Székesfehérvár zenei életének meghatározó személyisége, művész-tanára. Hosszú időn keresztül vezette az Alba Régi Vegyeskart;

Kopácsy Béláné Ernőfy Lilla (Budapest, 1920. december 6.–) középiskolai ének-zenetanár, karvezető a Zeneakadémián többek között Ádám Jenő, Bárdos Lajos és Vásárhelyi Zoltán növendéke volt. Munkahelye: Tanítóképző Főiskola, Jászberény – énektanár, kórusvezető, később művészeti nevelési tanszékvezető;

Kovács Ferencné Deborsky Mária (Kapuvár, 1920. május 4.–) középiskolai ének-zenetanár, zenetanár (Tanítóképző és Gimnázium, Dombóvár; Zircen Janka Tanítóképző, Budapest; Tanítóképző Főiskola, Budapest-tanszékvezető tanár);

Kováts Barna (Budapest, 1920. augusztus 24.–Salzburg, 2005. november 23.) zeneszerző, gitárművész-tanár. Budapesten a Verbőczy Gimnáziumban érettségizett 1940-ben. Ekkor azonban már 2 éve a Magyar Rádió szólistája volt. A Rádióban egészen pontosan 1938. június 23-tól 1952. augusztus 31-ig volt nyilvántartva külső munkatársként, mint irodalmi és zenei adások szóló gitáros közreműködője. Kováts Barna 1947–1949 között a Szakszervezeti Zeneiskolában működött, mint gitártanár. A Fővárosi Zeneiskola Szervezet 1952-es megalakulása évében indította be gitártanfolyamát és itt Kováts Barna az ország legszínvonalasabb alsófokú zeneoktatási intézményének óradíjas tanára lett;

Kőri Lászlóné Várnai Klára (Budapest, 1920. július 1.–Budapest, 2003. április 21.) zongoraművész-tanár. 1950 és 1954 között a Népművelési Minisztérium művészetoktatási főosztályának osztályvezetője, 1954-től 1967-ig a budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola tanára, igazgatóhelyettese, 1967-től a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Zenetanárképző Intézete budapesti tagozatának docense;

Lakatos Flórián (Győr, 1920. február 27.–Győr, 1987. január 8.) cigányprímás, zeneszerző. Neves muzsikus dinasztia leszármazottja. Zenei tanulmányait édesapjánál kezdte hatéves korában, Végh Sándor hegedűművésznél, Rados Dezső és Egerland István zenetanároknál folytatta. Tizennyolc évesen zenekart alapított, a vendéglátásban játszott. A Magyar Rádió Népi Zenekarának tercprímása, 1950-től 1955-ig az együttes helyettes vezetője. 1980-ban nyugdíjazták. Fellépett Európa számos országában és Amerikában. A HUNGAROTON-nál jelentek meg hangfelvételei;

Lénárth Elek (Királyhida, 1920. augusztus 12.–Budapest, 1984. május 6.) zeneszerző, rádiós szerkesztő, az Országos Filharmónia főtitkára, karmester, zenekari kürtművész-tanár. 1945-től a Kádár Kata Népi Kollégiumban nevelőtanár, 1948-tól a Magyar Néphadsereg tisztje, a kulturális alosztály vezetője. 1952-től 1957-ig az Országos Filharmónia főtitkára, 1957-1983 között a Népművelési Intézet főmunkatársa volt. 1970-től 1983-ig a dorogi Koncert Fúvószenekar karmestereként a zenekarral külföldi turnékon vett részt, több nemzetközi versenyen díjakat is nyertek. 1957-től 1964-ig a Magyar Rádió Zengjen a Muzsika! című műsorát szerkesztette. Évekig volt a Kórusok Országos Tanácsának (KÓTA) elnökségi tagja;

Lengyel Gabriella (1920–) hegedűművész-tanár. A Zeneakadémián többek között Hubay Jenő és Zathureczky Ede növendéke volt. Pályáját csodagyerekként kezdte. 1948-ban elnyerte a Flesch-díjat Londonban;

Lugossy Magda (Budapest, 1920. augusztus 11.–) magánének-tanár (Városi Zeneiskola, Szombathely; Fővárosi Szakfelügyelői Intézet-vezető szakfelügyelő; Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola- hangképző tanár);

Lukács Éva / Radnóti Lászlóné / (1920–1999) operaénekes-tanár;

Máday László (Budapest 1920. november 29.–) jazz-zeneművész, -hangszerelő, -énekes, tanár;

Major Ida (1920–2005) színésznő, énekesnő, tanár. 1940/41-ben számos swingjazz felvétele jelent meg a budapesti Patria lemeztársaságnál;

Mészáros György (Budapest, 1920. február 20.–) zenekari hegedűművész, tanár (Állami Operaház- zenekari hegedűművész, koncertmester is, Budapesti

Filharmóniai Társaság Zenekara-zenekari hegedűművész; Budapest Zenekar - koncertmester-zenekari hegedűművész; Lehár Zenekar- vezénylő koncertmester);

Mezgár Ferencné Krasznavölgyi Valéria (Sáta, 1920. április 11–) zongoratanár (Magánzeneiskolai tanár, Budapest; Városi Zeneiskola, Debrecen; Zeneművészeti Szakközépiskola, Debrecen-tanulmányi titkár is; Fővárosi VI. kerületi Állami Zeneiskola);

Miklós Katalin (Budapest, 1920. január 16.–) operaénekes, tanár;

Molnár Klára, dr. Siptár Miklósné (Vác, 1920. március 24.–Budapest, 2005. január 20.) zenekari hegedűművész-tanár. Tanulmányait 1936 és 1942 között a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola hegedű szakán Gábrriel Ferenc és Weiner Leó növendékeként végezte. 1942-től 1954-ig a pécsi Zenekonzervatórium hegedűtanára, 1954 és 1984 között az MRT Szimfonikus Zenekarának tagja. 1984-től a Zeneakadémia Zenetanárképző Intézetének hegedűtanára;

Morvay István (Kolozsvár, 1920. szeptember 1. –Kolozsvár, 2008. május 8.) fuvolaművész-tanár, zenei szakíró. 1949-ben a Kolozsvári Zeneakadémián fuvolaművészdiplomát szerzett. 1948-ban a Kolozsvári Állami Magyar Opera alapító tagja; itt dolgozott 1972-es nyugdíjazásáig.

Nagy Kálmán (Farád, 1920. február 14.–Budapest, 2019. október 14.) általános iskolai ének-zenetanár, karnagy (Potyond-iskolavezető; Általános Iskola, Kaposvár, ének-zenetanár, igazgató; Bodnár Á. Általános Iskola, Csorna, ének-zenetanár);

Orbán József (Kecskemét, 1920. április 11.–) zenekari kürtművész (Honvéd Művészegyüttes; Fővárosi Operettszínház-zenekari kürtművész);

Páka Jolán (caruso.blog.hu)

Páka Jolán (Budapest, 1920. március 20.–2005. június 11.) operaénekes-tanár. Gyermekszínészként kezdte pályáját. Énekesként 17 évesen lépett fel először a Pesti Vigadóban. A Zeneakadémián csak egy évet végzett el, a második helyett 1941-ben a frissen alakult kolozsvári operatársulathoz szerződött. Az 1940-es, 1950-es években az egyik legtöbbet foglalkoztatott koloratúrszoprán az országban, pedig ebben a fachban népes gárda működött abban az időben. Az 1960 körül induló fiatalok azonban fokozatosan kiszorították a színpadról. 1963-ban, 43 évesen nyugdíjazták;

Pálfi Endre (1920–) operaénekes, tanár. 1949-ben debütált a budapesti Operaházban;

Pallós Béla (1920. november 30.–Budapest, 2009. november 12.) énekenetanár, karnagy. 1940–1945: polgári fiúiskola, Csillaghegy-óraadó tanár; 1945–1959: Vendel utcai tanítóképző-ének-zene tanár; 1948–1951: Magyar Rádió Énekkar-korrepetitor; 1948–1966. Gamma, Danuvia, Törekvés kamarakórus vezetője; 1954–Építők Szakszervezete kórusának művészeti vezetője, karnagya, 1959–ELTE. Radnóti M. gyakorlóiskolája-vezetőtanár;

Pogány László (1920–1956) énekes, zeneszerző, karmester;

Pornói Pál (Rákosszentmihály, 1920. október 22.–) zenekari gordonkaművész-tanár (Budapesti MÁV Szimfonikusok-szólamvezető is; Fővárosi Zeneiskola Szervezet). A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán Zsámboky Miklós (gordonka) volt a mestere;

Radnai György (intezet.nori.gov.hu)

Radnai György (Szurdokpuspöki, 1920. augusztus 7.–Budapest, 1977. április 4.) magyar operaénekes, tanár. Érettségije után egy textilgyárban dolgozott, mint bérelszámoló. Szabadidejében egy amatőr színjátszó csoport tagja volt. A második világháborúban fogságba esett, majd 1947-es hazatérése után kezdett énekelni tanulni dr. László Géznál és az ő ajánlására került a Nemzeti Zenedébe, ahol Nádasdy Kálmán és Pless László növendéke lett. 1947-ben a Genfi Nemzetközi Zenei Versenyen második díjat nyert. Tanulmányait 1948-ban fejezte be és az Operaházhoz szerződött, melynek haláláig magánénekes maradt. *Tonio* szerepében debütált Leoncavallo *Bajazzók* című operájában. Karrierje során elsősorban Verdi híres bariton szerepeit énekelte. Sokszor szerepelt külföldön (Ausztria, Románia, Kanada, Törökország), több lemeze jelent meg. A Magyar Rádióban és koncerteken gyakran énekelt dalokat, operettet, sanzonokat és nótákat is;

Raj Gizella (Budapest, 1920. április 15.–2019. június) zongora-, szolfézs- és összhangzattan-tanár. 1939 és 1942 között elvégezte a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola zongora tanárképzőjét, ahol többek között Molnár Antal, Kókai Rezső, Weiner Leó és Kodály Zoltán tanította. Zongoratanári pályáját 1942-ben friss diplomásként a II. kerületi Fenyves utcai fővárosi zenetanfolyamon kezdte, és a II. kerülethez egészen nyugdíjazásáig, 1976-ig hű maradt. Innét, az akkor már önálló II. kerületi zeneiskolából ment nyugdíjba, de még további tíz éven át, egészen 1986-ig tanított. II. kerületi működése mellett a továbbiakban még hosszú éveken át oktatott a III. kerületi zeneiskolában is. 1945 után azonban Raj Gizella még zeneszerzést is tanult a Fővárosi Felsőbb Zeneiskolában Sugár Rezsőnél. Tanári munkája mellett 40 éven át volt tagja a Forrai Miklós által vezetett Budapesti Kórusnak, ahol szólamvezető is volt, és nem egyszer a kórus zongorakísérőjeként is szerepelt. Tanítványa volt többek között: Bartal László, ifj. Bánfalvy Béla, Bánfalvy Anna, Czigány Ildikó,

Decsényi Katalin, Dolinszky Miklós, Draskóczy Eszter, Erdős Ákos, Farkas András, ifj. Fasang Árpád, Fasang Zoltán, Fáth Helga, Gádor Ágnes, Héja Domokos, Héja László, Huzella Péter, Járdányi Gergely, Járdányi Zsófia, Kapronyi Margit, Kelemen Magda, Kollár Imre, Kósa Gábor, Kovács Judit, Melis Béla, Mohay Miklós, Olsvay Endre, ifj. Profánt István, Profánt Judit, Spányi Miklós, Sugár Miklós, Szabadi Vilmos, Szirányi Gábor, Szunyogh Balázs, Víg Katalin, Wierdl Eszter, Wimmer Erika;

Sallai József (Mezőkövesd, 1920. május 13.–) zenekari ütőhangszeres művésztanár (Budapesti MÁV Szimfonikusok-zenekari ütőhangszeres művész; fővárosi és vidéki zeneiskolákban ütőhangszeres tanítás);

Sarlós László (Budapest, 1920. december 31.–Budapest, 2002. október 28.), az **Edtlo Musica Budapest** egykori igazgatója;

Sárközy István (info.bmc.hu)

Sárközy István (Pesterzsébet, 1920. november 26.–Budapest, 2002. július 6.) zeneszerző, tanár. Tanulmányait 1939-től 1947-ig a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola zeneszerzés szakán Kodály Zoltán és Viski János növendékeként végezte. 1939 és 1944 között statisztikusként dolgozott; 1947-től 1949-ig kollégiumi titkár, 1950/51-ben zenekritikus. 1957 és 1960 között a Zeneműkiadó Vállalat főszerkesztője volt, 1959/60. – 1995/96. közötti tanévekben a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán tanított zeneszerzést, transzponálást, formatant, összhangzattant, ellenpontot, zeneelméletet és partitúraolvasást;

Schneider Hédi (Budapest, 1920. szeptember 21.–Maastricht, 1992. július 8.) zongoraművész-tanár. A Zeneakadémián többek közt Weiner Leónál tanult. Pályafutása az 1946. évi párizsi Long-versenyen elért nagydíja után bontakozott

ki. Számos külföldi hangversenykörúton szerepelt, 1956 óta Hollandiában élt, a maastrichti konzervatóriumban tanított;

Sebestyén Sándor (Budapest, 1920. szeptember 23.–) operaénekes, tanár. A Zeneakadémián többek között Rösler Endre, Vaszy Viktor és Mikó András voltak a tanárai. Főbb munkahelyei: Honvéd Művészegyüttes-énekkari tag, Szegedi Nemzeti Színház-magánénekes, Magyar Állami Operaház-magánénekes;

Simon Zoltán (1920. január 11.–Budapest, 1991. szeptember 30.) zeneszerző, karmester. Gyermekkorában 1938-ig a Bécsi fiúkórus szólistája volt. A Szegedi Egyetemen bölcsészként végzett, majd diplomázott a Zeneművészeti Főiskolán zeneszerzés, karmester szakon. Az Ifjúsági Színház után a Magyar Állami Népi Együttes, később a SZOT Művészegyüttes karmestere volt. 1954-ben szerződött a Nemzeti Színházhoz. Itt korrepetitor, később karmester, majd zenei vezető lett. 1982-ben a Székely Gábor és Zsámbéki Gábor invitálására, az idősebb generáció egyik képviselőjeként csatlakozott a fiatalokhoz és alapító tagja volt Budapesti Katona József Színháznak. Pályafutása során készített zenei összeállításokat; írt önálló színpadi zenéket, azokat a legtöbb esetben betanította és rögzítette. Komponált zenét Eck Imre, Györgyfalvai Katalin és Novák Ferenc koreográfiáihoz. Rendszeresen közreműködött a Szegedi Szabadtéri Játékok és a Gyulai Várszínház produkcióinak létrehozásában. 1990-től tanára volt a Zeneakadémián újra létrehozott egyházzenei tanszéknek;

Steven M. Shelley /Székely István/ (1920–Budapest, 2009. április 24.) karmester, főmérnök. Gépészmérnök-hallgatóként 1939-től a Műegyetem Zenekarának hegedűse. 1950–51-ben a zenekar karmestere. Ekkor a Fővárosi Autóbuszüzem főmérnöke. 1956 őszén a Nagy Imre kormány megbízott iparügyi miniszterhelyettese. Emiatt emigrál. 1959-től amerikai elektronikai és számítógépipari vállalatok vezető pozícióiban dolgozott, majd ezek NSZK-beli vállalatainál igazgatósági tag. 1971-től a Controll Data bécsi vállalatának az igazgatója. Nyugdíjba vonulása után a kormány hívására hazatér Magyarországra, és 1989 óta az IBC Nemzetközi Üzleti Konzultációs Kft. igazgatója Budapesten;

Sthymmel Miklós (1920–1981) jazz csellista, szaxofonos, klarinétos, dobos, jazz zenekarvezető, zenetanár;

id. Szabó Ferenc (Zaláta, 1920. október 30.–) zenekari ütőhangszeres művész-tanár (Honvédzenekar, Pécs-zenekari ütőhangszeres művész; Pécsi Nemzeti Színház Zenekara - zenekari ütőhangszeres művész, szólamvezető; Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Zeneiskolai Tanárképző Intézet Pécsi Tagozata-ütőhangszeres tanár; Pécsi Szimfonikus Zenekar- zenekari ütőhangszeres művész);

Szarka József (Ágoston, 1920. szeptember 1.–) zenekari fuvolaművész-tanár (Budapesti MÁV Szimfonikusok-zenekari fuvolaművész);

Székel István (Budapest, 1920. február 4.–1944, munkatábor) zeneszerző, tanár. A Zeneakadémiára 1939-ben vették fel zeneszerzés szakra. Egyetlen fennmaradt művéről tudunk;

Thurzó Sándor (Nagyvárad, 1920. március 17.–Nagyvárad, 2009. szeptember 6.) muzikológus, hegedűművész, zenei helytörténész. Szülővárosában érettségizett 1956-ban. Zenei tanulmányait ugyanitt végezte magánúton, Weiss Sándor hegedűtanárnál. A Filharmónia zenekarában játszott 1936-tól, helyettes koncertmester nyugdíjazásáig (1973-ig), közben 1941–1957 között koncertmestere a színház zenekari együttesének, 1956–59 között zenei vezetője a bábszínháznak, 1990 után a Varadinum vonósnégyes alapítója. Zeneszerzői tevékenységének kimagasló eredményei a negyedszázada életképesnek bizonyult zeneszerzői estek. A Művelődési Ház kamaraegyüttesének közreműködésével mutatta be többek között Jodál Gábor, Csire József, Cornel Țăranu és Terényi Ede munkásságát. Első, Pergolesiről szóló írása 1956-ban jelent meg a bábopera (Az úrhatnám szolgáló) műsorfüzetében. Tanára irányította figyelmét szülővárosának zenei élete és múltja felé. Cikkei helyi lapokban (Fáklya, Crișana, Țara Crișurilor, Bihari Napló és a Művelődésben) jelentek meg;

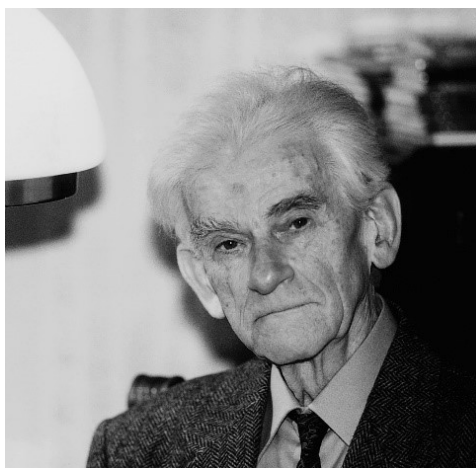
Till Géza (Budapest, 1920. január 9.–Budapest, 2001. július 30.) operarendező, dramaturg, zenei író. 1942-ben lett az Operaház tagja, 1963-ban az intézmény dramaturgjává, 1972-ben rendezőjévé nevezték ki. Az Opera-stagione működésének éve alatt számos operát rendezett Magyarország egész területén. 1946-tól az intézet megszűntéig színészi játékot tanított a Fővárosi Felsőbb Zeneiskolában. 1965 és 1973 között évente rendezett előadásokat a Soproni Ünnepi Heteken; előadásokat tartott a Magyar Rádióban az Operaház történetéről és dramaturgiai problémákról. A Zeneműkiadó

Operaszövegkönyvek sorozatának szerkesztője volt. Népszerűsítő könyve, az Opera számos kiadást ért meg;

Tóth Béláné Orosz Szeréna (Nagykőrös, 1920. június 29.–) zeneiskolai zongoratanár (Állami Zeneiskola, Nagykőrös-zeneiskolai zongoratanár, uo. igazgató is);

Tóth Ferenc (Pécs, 1920. november 2.–) zenekari harsonaművész (Központi Honvédzenekar- zenekari harsonaművész, másodkarmester; MRT Szimfonikus Zenekar-zenekari harsonaművész, szólamvezető);

Tóth Margit dr. (Budapest, 1920. június 20.–Budapest, 2009. november 15.) zenetörténész népzene kutató. 1945-től ciszterci nővér. Tanulmányait 1951 és 1956 között a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola zenetudományi szakán végezte Kodály Zoltán, Lajtha László, Szabolcsi Bence és Bartha Dénes növendékeként. 1951-től 1963-ig Lajtha László népzene kutató munkatársa, Lajtha halála után csoportjának vezetője. 1958 és 1965 között a Zeneműkiadó Vállalatnál dolgozott a Zenei Lexikon szerkesztőjeként. 1965-től 1979-ben történt nyugalomba vonulásáig a Magyar Néprajzi Múzeum zenei vezetője, 1982-től a Kairói Konzervatórium zenetudományi tanszékének tanáráként tevékenykedett. A kopt zene nemzetközileg elismert kutatója volt;

Ujfalussy József (zeneakademia.hu)

Ujfalussy József dr. (Debrecen, 1920. február 13.–Budapest, 2010. január 22.) zenetudós, zeneesztéta, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja. A zeneesztétika és a 20. századi zenetörténet, ezen belül Bartók Béla, Claude Debussy és Liszt Ferenc zenéje neves tudósa. 1948-1955. Vallás- és Közoktatásügyi, ill. Népművelési Minisztérium –főosztályvezető 1955 - Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola – tanára, 1980-ban a Főiskola Egyetemmé

változtatása után rektora. Az intézményt nyolc éven keresztül vezette. 1990-ben professor emeritusi címet kapott. 1995 és 1998 között a Károli Gáspár Református Egyetem rektora volt (ahol az egyetemen alapítása óta tanított, egy ideig a Himnológiai Intézetet is vezette). Egyetemi munkája mellett az MTA Bartók Archívumában is dolgozott, később az MTA Zenetudományi Intézet munkatársa lett. 1973-ban, Szabolcsi Bence halála után vette át az intézet igazgatói posztját, melyet rektorra választásáig viselt. 1980-ban tudományos tanácsadói, később osztályvezetői, 1987-ben pedig kutatóprofesszori megbízást kapott. 1962-ben szerezte meg a zenetudományok kandidátusi, 1973-ban doktori értekezését. Az MTA Zenetudományi Bizottságának tagja lett. 1973-ban megválasztották a Magyar Tudományos Akadémia levelező, 1985-ben pedig rendes tagjává és alelnökévé. Alelnöki tisztségét 1993-ig viselte. 1994 és 1997 között az Országos Akkreditációs Bizottság tagja, 1995 és 1996 között az MTA Doktori Tanács elnöke volt. A *Studia Musicologia* című szakfolyóirat főszerkesztőjeként is tevékenykedett. Emellett 1992-ben a Magyar Esztétikai Társaság elnökévé is megválasztották. Legismertebb munkája a Bartók Béláról írt könyve;

Váczy Lili (Családi archívumból)

Váci Lily (Budapest, 1920. október 5.–Budapest, 2010. április 7.) zeneiskolai zongoratanár. A Zeneakadémián többek között Faragó György, Kókai Rezső, Weiner Leó és Szegedi Ernő voltak a tanárai. Munkahelyei: Városi Zeneiskola, Újpest-zongoratanár; Fővárosi I. kerületi Állami Zeneiskola-zongoratanár, tanszakvezető is);

Vajda József (1920–1998) tanár, népzenekutató (Zala megye, Dunántúl);

Váradi Imre (Budapest, 1920. július 3.–) zenekari fuvolaművész-tanár (MRT Szimfonikus Zenekara-zenekari fuvolaművész);

Weisz Sándor (Budapest, 1920. június 19.–Pancsova, munkatábor, 1943/44) budapesti zeneművész-tanár;